ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ὁ προσφεύγων στήν παρούσα ὑπόθεση προσελήφθη στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο τόν Μάρτιο τοῦ 1979. Ὑπηρέτησε ἀρχικῶς ὡς ἐπικουρικός ὑπάλληλος στό «Service du courrier» καί τήν 1η Ὀκτωβρίου 1980 διωρίσθη ὡς δόκιμος ὑπάλληλος μέ βαθμό D 3 (κλητήρας) στή Γενική Διεύθυνση Διοικήσεως Προσωπικοῦ καί Οἰκονομικῶν.

Στίς 30 Μαρτίου 1981, δηλαδή μία ἡμέρα πρό τῆς λήξεως τῆς περιόδου τῆς δοκιμασίας του, τό τμῆμα προσωπικοῦ συνέταξε δυσμενή ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας του, στήν ὁποία συνιστᾶτο ἡ ἀπόλυση τοῦ προσφεύγοντος κατά τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας του. Ἡ ἔκθεση ἐγνωστοποιήθη στόν προσφεύγοντα στίς 14 Ἀπριλίου 1981 καί ὑπεγράφη ἀπό αὐτόν στίς 6 Μαΐου 1981. Ταυτοχρόνως, μέ ἐπιστολή τῆς 5ης Μαΐου 1981 πρός τόν γενικό διευθυντή Διοικήσεως, Προσωπικοῦ καί Οἰκονομικῶν, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε λεπτομερῶς τίς παρατηρήσεις του ἐπί τῆς ἐκθέσεως· κατόπιν τούτου, ὁ ἐν λόγω γενικός διευθυντής διέταξε τήν ἐπανεξέταση τῆς ὑποθέσεως.

Μέ ἐπιστολή τῆς 11ης Ἰουνίου 1981, ὁ προσφεύγων ἤσκησε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς μή μονιμοποιήσεώς του, ἀλλά, στίς 19 Ἰουνίου 1981, ὁ γενικός γραμματεύς τοῦν Κοινοβουλίου τοῦ ἐγνωστοποίησε ὅτι, λόγω τῆς δυσμενοῦς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας του, θά ἀπελύετο ἀπό 15ης Ἰουλίου 1981.

Στίς 8 Ἰουλίου 1981, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἐκθέσεως καί τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπολύσεώς του, ταυτοχρόνως δέ ἤσκησε προσφυγή, ζητώντας τήν ἀκύρωση τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας καί τῆς ἀποφάσεως περί τῆς ἀπολύσεώς του, καθώς καί τήν ἐπιδίκαση σ' αὐτόν ἀποζημιώσεως.

Ἡ αἴτησή του περί ἀναστολῆς τῆς ἀπολύσεως, ἡ ὁποία ὑπεβλήθη συγχρόνως μέ τήν προσφυγή, ἀπερρίφθη μέ διάταξη τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1981 ἀπό τόν πρόεδρο τοῦ τρίτου τμήματος. Στίς 9 Ὀκτωβρίου 1981, ὁ γενικός γραμματεύς τοῦ Κοινοβουλίου ἀπέρριψε ρητῶς τήν προαναφερθείσα διοικητική ἔνσταση.

Ἡ γνώμη μου ἐπί τῆς παρούσης προσφυγῆς, ἡ ὁποία πρέπει νά θεωρηθεῖ παραδεκτή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 91, παράγραφος 4, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ κατά πρῶτο λόγο τήν ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας του, ὁ πλημμελής χαρακτήρας τῆς ὁποίας πρέπει, κατά τόν προσφεύγοντα, νά ὁδηγήσει κατ' ἀνάγκη στήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως. Πρός ὑποστήριξη τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὁ προσφεύγων προβάλλει ὅτι ἡ ἐν λόγω ἔκθεση εἶναι ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τίς δυσμενεῖς κρίσεις πού περιέχει· ὅτι στηρίζεται ἐξ ἄλλου σέ ἀνακριβή πραγματικά περιστατικά, συνετάγη δέ χωρίς ἀντικειμενική ἀξιολόγηση *ὅλων* τῶν περιστάσεων, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν περιστάσεων ὑπέρ τοῦ προσφεύγοντος. Ὅτι, τέλος, ἡ ὅλη συμπεριφορά τῆς διοικήσεως συνιστοῦσε κατάχρηση ἐξουσίας, διότι ἡ ἔκθεση συνετάγη μέ μοναδικό σκοπό τήν ἀπομάκρυνση τοῦ προσφεύγοντος ἀπό τήν ὑπηρεσία, λόγω τῆς συνδικαλιστικῆς του δράσεως.

1. Ἄν ἐξετάσουμε τούς ἰσχυρισμούς αὐτούς διεξοδικότερα, πρέπει πρῶτα νά παρατηρήσουμε, ἀπό διαδικαστικῆς ἀπόψεως, ὅτι, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ προσφεύγων, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

καταστάσεως, τό ἀργότερο ἕνα μήνα πρίν ἀπό τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας, ἔπρεπε νά ἔχει καταρτισθεῖ ἔκθεση περί τῆς ἱκανότητός του καί νά τοῦ ἔχει γνωστοποιηθεῖ. Δεδομένου ὅτι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ περίοδος δοκιμασίας τοῦ προσφεύγοντος ἔληξε στίς 31 Μαρτίου 1981, ἐνῶ ἡ ἔκθεση συνετάγη στίς 30 Μαρτίου 1981, ἡ κατάρτισή της καθυστέρησε ἀδικαιολογήτως. Μία τέτοια θραδύτης στήν κατάρτιση τῆς ἐκθέσεως, ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο στίς ὑποθέσεις di Pillo [1] καί Munk [2], συνιστᾶ πράγματι παρατυπία ἐν σχέσει πρός τίς ρητές ἐπιταγές τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία ὅμως δέν εἶναι τέτοιας φύσεως ὥστε «νά θίγει τό κύρος τῆς ἐκθέσεως».

Βεβαίως, ὅπως ὑπεγράμμισε τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση Munk [2], εἶναι οὐσιῶδες νά παρέχεται στόν ἐνδιαφερόμενο ἡ δυνατότης νά ὑποβάλλει τίς τυχόν παρατηρήσεις του στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή καί νά ἐξασφαλίζεται ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀρχή θά δυνηθεῖ νά τίς λάβει ὑπ' ὄψη. Ὁ χρόνος πού διέρρευσε μεταξύ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐκθέσεως, ἡ ὁποία ἔγινε στίς 14 Ἀπριλίου, καί τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως τῆς 19ης Ἰουνίου θά πρέπει νά θεωρηθεῖ ἐπαρκής γιά τούς σκοπούς αὐτούς.

Ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως δέν δύναται ἐξ ἄλλου νά ἀμφισβητηθεῖ λόγω τοῦ ὅτι δέν ἐλήφθη ἀμέσως μετά τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας. Ναί μέν, ὅπως διευκρίνισε τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση di Pillo, μία τέτοια ἀπόφαση πρέπει νά λαμβάνεται ἐντός εὐλόγου χρόνου, ὁ χρόνος ὅμως αὐτός ἀρχίζει νά τρέχει μόνο ἀπό τήν στιγμή κατά τήν ὁποία γνωστοποιεῖται στόν ἐνδιαφερόμενο ἡ ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας. Τό χρονικό διάστημα μεταξύ τῆς 14ης Ἀπριλίου καί τῆς 19ης Ἰουνίου δύναται ὁμοίως, θάσει τῆς νομολογίας τοῦ Δικαστηρίου, νά θεωρηθεῖ εὔλογο.

2. Ἀφοῦ ἡ διαδικασία πού ἀκολούθησε τό Κοινοβούλιο γιά τήν ἀπόλυση τοῦ προσφεύγοντος δέν δύναται καθαυτή νά θεμελιώσει τήν ἔλλειψη νομιμότητος τῆς ἀπολύσεως, πρέπει ἐν συνεχεία νά ἐξετασθεῖ ἡ αἰτίαση περί ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας τῶν δυσμενῶν κρίσεων πού περιέχονται στήν ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας.

α) Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, πρέπει πρῶτα νά παρατηρηθεῖ ὅτι, ἀπό τά ἐννέα συνολικῶς κριτήρια πού ἀπαριθμοῦνται στήν ἔκθεση, τά τέσσερα ἔχουν θαθμολογηθεῖ μέ τήν ἔνδειξη «ἀνεπαρκής».

Ὑπό Α.2. — κρίση καί προσαρμοστικότης — ἀναφέρεται ὅτι ὁ προσφεύγων ἐδυσκολεύετο νά συμβιβάσει τίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας μέ τίς προσωπικές του φιλοδοξίες.

Ὑπό Α.5. — ὑπευθυνότης καί ἀφοσίωση στό καθῆκον — ἔχει καταχωρηθεῖ ἡ παρατήρηση ὅτι ὁ προσφεύγων ἀπουσίασε ἐπανειλημμένα ἀπό τήν ἐργασία του χωρίς νά ἀναφέρει τούς λόγους καί χωρίς προηγουμένη προειδοποίηση.

Ὑπό C.1. — ὑπηρεσιακές σχέσεις — καί C. 2. — σχέσεις μέ τρίτους — σημειώνεται ὅτι ὁ προσφεύγων εἶχε πάντα προβλήματα τόσο μέ τούς συναδέλφους του ὅσο καί μέ τούς ἀνωτέρους του. Τέλος, στίς γενικές παρατηρήσεις ἀναφέρεται μεταξύ ἄλλων ὅτι ὁ προσφεύγων συχνά ἔδειχνε «ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος» γιά τήν ἐργασία του καί εἶχε πολλές, ἐνίοτε δέ καί θίαιες, διαφωνίες μέ τούς ἀνωτέρους του.

Κατά τόν ἰσχυρισμό τοῦ προσφεύγοντος οἱ παρατηρήσεις αὐτές εἶναι ὑπερβολικά λακωνικές καί ἀνακριβεῖς γιά νά δύνανται νά θεωρηθοῦν ἐπαρκεῖς αἰτιολογίες τῶν δυσμενῶν κρίσεων. Ὑποστηρίζει ὅτι τά ὑπηρεσιακά σημειώματα πού συνετάγησαν ἀργότερα καί στά ὁποῖα προσδιορίζονται εἰδικότερα οἱ κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεις δέν δύνανται νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη στό πλαίσιο αὐτό.

1 — Ἀπόφαση τῆς 12ης Ἰουλίου 1973 στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 10 καί 47/72, *Nunzio di Pillo* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Sig. 1973, σ. 763.

2 — Ἀπόφαση τῆς 25ης Μαρτίου 1982 στήν ἀπόφαση 98/81, *K. J. Munk* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Συλλογή 1982, σ. 1155.

Τό ἐπιχείρημα αὐτό δέν δύναται νά ἀποκρουσθεῖ, καθ' ὅσον μεταγενέστερες δηλώσεις, οἱ ὁποῖες δέν ἐγνωστοποιήθησαν στόν ἐνδιαφερόμενο καί ἐπί τῶν ὁποίων συνεπῶς αὐτός δέν ἠδυνήθη νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις του, δέν δύνανται νά χρησιμοποιηθοῦν πρός αἰτιολόγηση τῶν κρίσεων πού περιέχονται στήν ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας. Ἡ ὑποχρέωση γνωστοποιήσεως πού προβλέπεται στό ἄρθρο 34 τοῦ κανονισμοῦ περί ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἔχει πράγματι ὡς σκοπό νά ἐξασφαλίσει στόν ἐνδιαφερόμενο τό δικαίωμα νά διατυπώνει τίς τυχόν παρατηρήσεις του πρός τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, τοῦτο δέ προϋποθέτει ὅτι αὐτός γνωρίζει τίς κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεις καί τούς λόγους τῶν ἐπικρίσεων αὐτῶν.

Κατά συνέπεια, τό μόνο ζήτημα πού γεννᾶται εἶναι ἄν οἱ παρατηρήσεις πού περιέχονται στήν ἔκθεση εἶναι ἀρκετά ἀκριβεῖς γιά νά δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νά λάβει θέση ἐπ' αὐτῶν καί γιά νά ἐξασφαλίζεται ὁ δικαστικός ἔλεγχος τῆς ἀσκήσεως τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας (βλ. ἀπόφαση von Lachmüller [1]. Ἀπό τήν ὑποχρέωση αἰτιολογίας πού ἐπιβάλλεται ἀπό τό ἄρθρο 25, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, καί ἡ ὁποία εἶναι ἔκφραση μιᾶς γενικῆς νομικῆς ἀρχῆς, δέν πρέπει, ἀσφαλῶς, νά ἀντλοῦνται ὑπερβολικά αὐστηρές ἀπαιτήσεις, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἐπανέλαβε τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση Munk [2], ὁ δικαστικός ἔλεγχος τῆς ἀσκήσεως τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς διοικήσεως περιορίζεται σέ περιπτώσεις προφανοῦς πλάνης. Ἡ αἰτιολογία εἶναι, ἑπομένως, ἐπαρκής, ὅταν, ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση Renckens [3], «οἱ λόγοι στούς ὁποίους ἐστηρίχθη ἡ δυσμενής πράξη προκύπτουν κατά σαφή καί μή διφορούμενο τρόπο».

Τό ἄν αὐτό εἶναι ἀληθές εἰδικότερα ὡς πρός τό μέρος τῆς αἰτιολογίας, κατά τό ὁποῖο ὁ προσφεύγων ἐδυσκολεύετο νά συμβιβάσει τίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας μέ τίς προσωπικές του φιλοδοξίες, εἶναι ἴσως ἀμφίβολο, πάντως ὅμως δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐπιλυθεῖ στήν προκειμένη περίπτωση.

Καί τοῦτο διότι διαπιστώνεται ὅτι ἐν πάση περιπτώσει ἡ ἐπίσης δυσμενής κρίση πού περιέχεται ὑπό C.2. — «σχέσεις μέ τρίτους» — δέν αἰτιολογεῖται καθόλου ἀφοῦ ἡ παρατήρηση ὅτι ὁ προσφεύγων εἶχε πάντα δυσκολίες τόσο μέ τούς συναδέλφους του ὅσο καί μέ τούς ἀνωτέρους του δύναται λογικά νά καλύπτει μόνο τίς ὑπό C.1. ἐπίσης ἐπικρινόμενες «ὑπηρεσιακές σχέσεις».

β) Σοβαρότερη ἀπό αὐτή τήν ἔλλειψη αἰτιολογίας μοῦ φαίνεται, ἐν τούτοις, ἡ περαιτέρω προσβαλλομένη ἀπό τόν προσφεύγοντα αἰτίαση ὅτι ἡ ἔκθεση ἦταν ἐλλιπῶς συμπληρωμένη καί συνεπῶς δέν καθιστοῦσε δυνατή τήν ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τῶν ἱκανοτήτων του.

Στήν ἀλληλουχία αὐτή πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2, πρῶτο ἐδάφιο, τελευταία φράση, ὁ δόκιμος ὑπάλληλος πού δέν ἔχει ἐπιδείξει ἐπαγγελματικές ἱκανότητες ἐπαρκεῖς γιά τήν μονιμοποίησή του ἀπολύεται. Κατά συνέπεια, μία ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν βάση μιᾶς ἀποφάσεως ἀπολύσεως, πρέπει κατ' ἀρχή νά περιέχει ὅλα τά οὐσιώδη περιστατικά καί κρίσεις πού ἀπαιτοῦνται γιά νά δοθεῖ μία ὅσο τό δυνατό ἀντικειμενικότερη εἰκόνα τῶν ἱκανοτήτων του ἐν ὄψει τῆς μελλοντικῆς ἐπαγγελματικῆς του σταδιοδρομίας. Προκειμένου νά ἐξασφαλισθεῖ μία ὅσο τό δυνατό ἀντικειμενικότερη ἀξιολόγηση ἀπαιτεῖται, ἑπομένως, κατ' ἀρχή, νά συμπληρωθοῦν ὅλα τά σημεῖα τῆς ἐκθέσεως. Τοῦτο ὅμως δέν ἔγινε στήν προκειμένη περίπτωση ὅπως προκύπτει ἀπό μία ἁπλή ματιά στήν ἔκθεση.

Ἔστω καί ἄν ἡ μή συμπλήρωση τοῦ σημείου «Διπλώματα» δέν ἀποτελεῖ παρά-

1 — Ἀπόφαση τῆς 15ης Ἰουλίου 1960 στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 43, 45 καί 48/59, *Eva von Lachmüller καί λοιποί* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Slg. 1960, σ. 965.

2 — Ἀπόφαση τῆς 25ης Μαρτίου 1982 στήν ἀπόφαση 98/81, *K. J. Munk* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Συλλογή 1982, σ. 1155.

3 — Ἀπόφαση τῆς 2ας Ἰουλίου 1969 στήν ὑπόθεση 27/68, *Reinaldus Renckens* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Slg. 1969, σ. 255.

λειψη ούσιώδους τύπου, παραμένει έν τούτοις άξιο μομφῆς τό γεγονός ὅτι έν προκειμένω ἔχει ἐπίσης ἀφεθεῖ κενός καί ὁ χῶρος πού προορίζεται γιά τήν περιγραφή τῶν κυρίων δραστηριοτήτων τοῦ δοκίμου κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας. Ὅπως διευκρίνισε τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση Munk [1], ἡ ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας πρέπει νά περιγράφει τίς κύριες δραστηριότητες τοῦ ἐνδιαφερομένου κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας, ἡ περιγραφή δέ αὐτή νά εἶναι ἀρκετά ἀκριβής γιά νά ἐπιτρέπει στήν ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά λαμβάνει καί νά αἰτιολογεῖ τήν ἀπόφασή της.

γ) Ἀκόμη καί ἄν γίνει δεκτή ἡ ἄποψη ὅτι, ἐν ὄψει τῶν καθηκόντων τοῦ προσφεύγοντος καί τῆς βαρύτητος τῶν λοιπῶν ἐπικρίσεων κατ' αὐτοῦ, οὔτε αὐτή ἡ ἔλλειψη θίγει τό κύρος τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας, μένει ἀκόμη νά παρατηρηθεῖ ὅτι ὁ ὑπό Β χῶρος τῆς ἐκθέσεως, στόν ὁποῖο πρέπει νά σημειωθοῦν οἱ κρίσεις περί τῆς ἀποδόσεως τοῦ δοκίμου, δέν ἔχει οὔτε αὐτός συμπληρωθεῖ. Ὁ κοινοτικός ὅμως νομοθέτης ἀποδίδει τόση σημασία στό κριτήριο αὐτό, ὥστε, ὅπως ρητῶς ὁρίζει τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2, πρῶτο ἐδάφιο, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, «καταρτίζεται ἔκθεση περί τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνδιαφερομένου πρός ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων πού τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, καθώς καί περί τῆς ἀποδόσεως καί τῆς συμπεριφορᾶς του στήν ὑπηρεσία». Συνεπῶς, ἡ σιγή ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ συνιστᾶ, ἐν πάση περιπτώσει, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, βαρύ τυπικό ἐλάττωμα, τό ὁποῖο, ἀντίθετα πρός τήν μή τήρηση τῆς ταχθείσης ἀπό τό ἄρθρο αὐτό προθεσμίας, θεμελιώνει τήν ἀκυρότητα τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας.

3. Ἀφοῦ, ἑπομένως, ἡ ἔκθεση πρέπει νά ἀκυρωθεῖ λόγω τυπικῶν ἐλαττωμάτων, ὡς ἐκ τούτου δέ πρέπει νά ἀκυρωθεῖ καί ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως πού ἐλήφθη βάσει τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, δέν εἶναι πλέον ἀναγκαῖο νά ἐξετασθοῦν οἱ οὐσιαστικοί λόγοι πού ἐπικαλεῖται περαιτέρω ὁ προσφεύγων.

4. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, δέν συντρέχει ἐξ ἄλλου κανένας λόγος νά ἐπιδικασθεῖ στόν προσφεύγοντα ἡ ἀποζημίωση τήν ὁποία ζητεῖ νά τοῦ ἐπιδικασθεῖ «ἐνδεχομένως», ἀνερχομένη σέ 1 000 00 βελγικῶν φράγκων ἐντόκως πρός 6 % ἐτησίως ἀπό τῆς ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως δέν εἶναι ἔγκυρη, ὁ προσφεύγων — τουλάχιστον μέχρι τῆς καταρτίσεως νέας ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας του καί τῆς μελλούσης νά ἐπακολουθήσει ἀποφάσεως ὡς πρός τήν μονιμοποίησή του — ἐξακολουθεῖ νά μισθοδοτεῖται καί συνεπῶς δέν ὑπέστη καμμία ὑλική ζημία. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ ὑποστηριζόμενη ἠθική βλάβη δέν ἀπεδείχθη ἐπαρκῶς.

5. Ἐν συμπεράσματι προτείνω, ἑπομένως, τήν ἀκύρωση τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας, τῆς 30ῆς Μαρτίου 1981 καθώς καί τῆς βάσει αὐτῆς ληφθείσης ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως, τῆς 19ης Ἰουνίου 1981. Δεδομένου ὅτι τό καθ' οὗ ἡ προσφυγή Κοινοβούλιο ἠττήθη πρέπει αὐτό, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

1 — Ἀπόφαση τῆς 25ης Μαρτίου 1982 στήν ἀπόφαση 98/81, *Κ. J. Munk* κατά *Ἐπιτροπῆς*, Συλλογή 1982, σ. 1155.